

## Da vores hund gik juleamok

En bestemt vinterdag er en stor dag i vores familie. Jeg har fødselsdag. Men det optager nu ikke familien så meget.

Næ, for dem er det dagen, hvor vi starter med at pynte til jul.

Men for tre år siden havde frygten hvirvlet sig ind i mig. Vi har nemlig fået en hund, en schæferhvalp der på det tidspunkt var blevet fire måneder og med navnet Tyler.

Vi havde ikke haft ham i mange dage, inden jeg midt i september pludselig kom i tanke om julepynt og hundehvalp. To efter mine begreber uforenelige størrelser.

I min fortvivlelse opsøgte jeg konsulentbistand. I juleforretningen spurgte jeg ejeren, hvad man dog kunne gøre.

Åh, det er ikke noget problem. Vi har haft masser af boxerhunde, og de fik at vide med det samme, at de skulle holde sig fra julepynten. En af dem væltede engang juletræet. Men det var et uheld, svarede hun.

Lykkelig gik jeg derfra, indtil jeg kom i tanke om, at boxerhunde hverken har haler eller lange snuder, de kan vælte ting med.

Og hunden voksede. Tiden gik, og hunden voksede. Nu var han blevet så stor, at han kunne nå flæskestegen på køkkenbordet, vælte den ned på gulvet og æde den. Dagen efter skrabede han et fad frikadeller ned og åd dem. Dagen efter igen var vi blevet klogere.

Så kom dagen, hvor alle kasser med julepynt blev slæbt op fra kælderen og sat på stuebordet.

Jeg åbnede en kasse, trak Peter Plys og Tigerdyret i en julekane op og satte den på gulvet foran hunden.

Tyler snusede, som hunde nu en gang gør, til den underlige juledekoration og lige da han satte tænderne i Peter Plys, råbte jeg NEJ! Og Tyler trak tænderne til sig.

Næste julepynt op fra en kasse og ned på gulvet. Samme procedure og et højt NEJ!

Det gik fint. Tyler havde fattet, at han skulle holde snude, tænder og hale fra julepynten.

Resten af dagen lå han pænt og kiggede på.

Jeg sov godt den nat og havde ikke registreret det jordskælv, der i nattens løb havde raseret stuen.

Bunden var gået ud af Richter skalaen, og kirke og gårde i en nisselandsby lå hulter til bulter. Overraskende nok var der kun to døde og fem savnede nisser.

Og det nytter jo ikke at skælde en hund ud flere timer efter katastrofen, og det er også svært, når han sidder dér på halen og kigger på én med sine Paul McCartney-øjne.

Det er jo kun jul én gang om året.

